

enig i detaljerne, men tak for, at der var meldinger på detaljerne.

Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet var bange for, at erhvervslivet ikke fik råderum med dette forslag, og jeg skal også sige, at de får bestemt mindre råderum, end de har i dag. Men en af fejlene, som jeg håber at et stort flertal i Folketinget er enig i, er, at de har for stort råderum.

Det kræver både en national strategi og en international strategi, og det er et svar til hr. Søren Kolstrup. En national strategi gør det ikke, men en national strategi er nødvendig, og en national strategi indeholder også klare elementer af, hvad vi skal internationalt.

For når miljøministeren nu kunne prale af sin indsats forleden dag med hensyn til formuleringen af en progressiv reduktion af kemikalietrykket, så er det da, fordi vi også i det her Folketing i årene, der er gået forud, har lagt en linje, der var både national og international, og som kom til udtryk i det hårde arbejde, som nogle af os kørte, og som ministeren førte igennem i Esbjergdeklarationen.

Det er jo en dansk indsats, og det er en dansk indsats, der først og fremmest er gjort af NGO'ere i Danmark, men også internationalt, og som så er ført ind i Folketinget – og i al ubeskedenhed kan jeg sige, at det er mig, der har ført det ind i Folketinget – og så er det blevet til en regeringspolitik, og så har vi fået Nordsødeklarationen. Så der må nødvendigvis være et samspil mellem international og national strategi her.

Og når hr. Søren Kolstrup spørger til gruppeklassificeringen, og om det tema skal behandles nationalt eller overnationalt, vil jeg sige, at gruppeklassificere 100.000 stoffer klarer vi ikke i Danmark alene; det må vi lave aftaler med andre lande om. Og mest oplagt er det jo, at Sverige tager sig af nogle stoffer, Danmark tager sig af nogle andre stoffer og tyskerne tager sig af nogle tredje stoffer.

På den måde har vi så taget hul på gruppeklassificeringen, og det skal ske på grundlag af den forsigtighedstankegang, som et flertal i Folketinget tidligere har bakket op, at man siger, at inden for én gruppe er ét bestemt stof det farligste, og så bliver de øvrige stoffer indrangeret på samme linje som det farligste, medmindre virksomheden kan bevise, at de ikke er så farlige som det farligste stof.

Hvis den tankegang kunne komme igennem i EU, ville vi virkelig for alvor kunne slå igennem.

Det lille spørgsmål om Teknologirådet vil jeg svare lidt bredere på, end spørgsmålet var formuleret, og sige, at jeg synes, Miljøudvalget skulle overveje at bruge høringsinstrumentet og samarbejde med Teknologirådet både i forbindelse med det her forslag og i forbindelse med ministerens udspil om kemikalieområdet, for jeg mener, at vi skal gøre hele kemikaliediskussionen til den afgørende efterårss Diskussion, når Folketinget starter efter sommerferien.

Og så mine sidste betragtninger til ministeren:

Jeg er glad for de generelt positive meldinger, og jeg er enig i det, ministeren har sagt om det internationale, og vi er enige om, at indsatsen skal styrkes. Men det, jeg blev skuffet over, var, at ministeren ikke kommenterede de andre elementer i forslaget.

Nuvel, det kan vi måske ikke komme længere med i dag, men det er jeg skuffet over, og det synes jeg ministeren godt kunne have gjort, for ministeren må jo have nogle overvejelser i den retning, eller rettere sagt: Det ved jeg, for anderledes kan det jo ikke være, når man ser på regeringsgrundlaget.

Men det, som vi er nødt til at tage en diskussion om – og jeg begynder den altså her – handler om det, som jeg var oppe at tage en kort bemærkning om, nemlig om positivlister på nogle »udvalgte anvendelsesområder«, som der står i vores forslag, for jeg forstår faktisk ikke, at husholdningskemikalier ikke er et sådant område.

Hvad med LAS? Og hvad med nonylfenolere? Var det ikke fornuftigt at få dem ud? Det vil ministeren sikkert sige ja til, men var det så ikke også fornuftigt at have et bestemt område, hvor man siger: Her skal de godkendes? For her er ikke 1.000 midler, nej, her er kun 15 midler, og så må industrien producere de bedste midler inden for de 15.

Og hvad med elektronik? Vi har f.eks. en diskussion om de bromerede flammehæmmere, som man bruger i elektronik. Var det så ikke rimeligt, at der var klare regler for, hvad man måtte putte ind i elektronik, som derefter som affald ryger rundt i resten af miljøet?

Og de imprægneringsmidler, der er i importerede tekstiler, f.eks. PCP og azofarvestoffer. Her er svenskerne i gang med at lave en stra-